

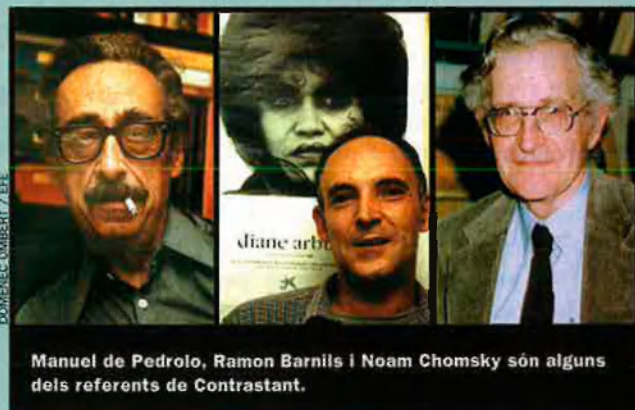
Més que comptadors de manifestacions

El col·lectiu Contrastant va nèixer fa cinc anys, però no ha estat fins enguany que ha tingut certa notorietat, sobretot en desmentir les xifres d'assistència que van donar els organitzadors de la Feria de Abril de Catalunya i que els mitjans de comunicació havien donat per bones. Contrastant assegurà llavors que era impossible que l'esdeveniment hagués congregat tres milions de persones, com deien els organitzadors, i que ells, en canvi, havien comptat *in situ* 450.000 visitants. Aleshores, alguns mitjans van reproduir la queixa de Contrastant, que no sols denunciava la manca de rigor en la xifra sinó la utilització política que es feia d'aquella false-dat.

Un mes després hi va haver la vaga general del 20-J i ja van ser molts els periodistes que, a més de recollir la xifra dels organitzadors, la Guàrdia Urbana i la Delegació del Govern espanyol, es van fixar en el web de Contrastant per veure quina xifra de manifestants confirmaven. Fins i tot la Delegació va fer un comunicat en què per primera vegada explicava que les manifestacions es podien calcular amb exactitud, seguint uns arguments semblants als de Contrastant. El seu "error" va ser, però, que en el recompte es van deixar diversos manifestants pel camí. Contrastant els corregí de nou des del web.

Gràcies a ells avui ja no es pot dir, sense por al ridícul, que una manifestació que omple el passeig de Gràcia de Barcelona són un milió de persones. I la fórmula és evident: àrea útil (és a dir, l'àrea màxima de la manifestació menys els espais no transitables) multiplicada per la densitat, que pot ser de fins a tres persones per metre quadrat. Així, en nom del rigor, i per bé o per mal, han enderrocat diversos mites. I si ni la mort d'Ernest Lluch o de Miguel Ángel Blanco van congregat el famós milió a Barcelona, hom pot deduir fàcilment que molt probablement l'11 de setembre de 1977 tampoc es va arribar a la històrica xifra.

Però els membres de Contrastant no sols es dediquen a comptar manifestants. De fet, aquest és un dels aspectes menors del seu projecte, fins i tot havien pensat deixar-ho córrer un cop demostrat a partir de diverses manifestacions, que els periodistes no contrasten ni les dades dels qui organitzen les concentracions ni les que aporta l'autoritat de torn que rep la protesta. Contrastant està format per diversos lingüistes, professors de secundària, obsessionats amb el rigor periodístic. Els seus referents són, entre altres, Joan Fuster, Manuel de Pedrolo, Ramon Barnils, Antoni Batista, Noam Chomsky i el primer, Lluís V. Aracil. L'estiu de l'any 2000 van posar per primer cop les seves idees a l'espai cibernètic (**contrastant.net**). En aquesta pàgina hom pot trobar quatre seccions ben diferenciades. Primer, la secció "*Los nacionales*", que aplega articles en què es posa de manifest com es crea i recreen els símbols espanyols a través de notícies de tot tipus, no solament polítiques, també esportives, culturals, econòmiques, d'espectacles, de televisió

Manuel de Pedrolo, Ramon Barnils i Noam Chomsky són alguns dels referents de Contrastant.

i socials, i que és l'anomenat "nacionalisme banal". Aquest terme, encunyat per Michael Billig, fa referència a un discurs nacionalista que no es percep com a tal, sinó com a normal. Com diu un dels membres de Contrastant, Albert Berrio, "volem fer evident el nacionalisme banal als mitjans de comunicació", i en aquest sentit el que s'ha dit i escrit sobre el darrer Mundial de Futbol "és una mina". Un altre exemple que esmenten al web de Contrastant és quan els teletotals obren amb els èxits olímpics espanyols. Molt semblant a aquesta secció és "*Los regionales*", que segueix el mateix esquema de denúncia del nacionalisme banal espanyol, però als mitjans de comunicació fets a Catalunya, "tots sense excepció hi cauen", assegura Berrio.

Una tercera secció és l'apartat de "Llengües", en què es fa una acurada anàlisi dels discursos sobre la llengua. Per a la gent de Contrastant hi ha dos tipus de discursos. D'una banda, el liberal, "el que més domina", diu Berrio, el més crític amb la normalització del català i que assegura que en aquest cas, no en l'espanyol, la llengua és una qüestió individual en què no hi ha d'entrar l'administració. I d'altra, el discurs que també es critica des del web és el "cofoista", que assegura que la llengua està en un bon moment i que no ha de patir per res.

El darrer aspecte destacat d'aquesta pàgina electrònica és la secció "Vés amb compte", en què s'analitza com els mitjans de comunicació tracten diversos conflictes. La majoria d'articles estan centrats en el cas del tractament de la informació sobre el País Basc, però també s'analitzen altres qüestions, com els atacs de l'11-S als EUA i la posterior guerra contra Afganistan. En aquesta secció es vol fer evident la manca de rigor periodístic i la dependència de fonts oficials, i es denuncia la submissió dels mitjans de comunicació als interessos empresarials.

A més també hi ha articles d'autors com Noam Chomsky, Robert Fisk, Joan Francesc Mira, Isabel-Clara Simó o L.V. Aracil, i la reproducció íntegra de documents vinculats a la solució dialogada dels conflictes, com el Pacte d'Ajuria Enea o l'Acord d'Stormont. *O. C.*